

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

26 февруари 1987 година*

По дело 15/85

Consorzio Cooperative d'Abruzzo, със седалище Ortona, което се представлява от председателя и законния представител за определеното време, г-н Felice Paolucci, за който се явява адв. Giovanni Maria Ubertazzi и Fausto Capelli, от Milan Bar, и от г-н Antonio Minutolo, от Lanciano Bar, със седалище в Люксембург при адв. Louis Schiltz, 83 boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

ищец

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н Alberto Prozzillo, правен съветник в Комисията, в качеството на представител, със седалище в Люксембург в кантората на г-н G. Kremlis, член на правния отдел на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение от 31 октомври 1984 г. на Комисията на Европейските общности с което се изменя Решение от 22 декември 1978 г. относно допускане до конкурс на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА), секция „Ориентиране”, с проект озаглавен „Изграждане на регионален център за обработка на гроздова мъст и бутилиране на вина в областта Frisa (Chieti)” (проект 1/159/78),

СЪДА (пети състав),

в състав: г-н Y. Galmot, председател на състав, г-н G. Bosco, г-н U. Everling, г-н R. Joliet г-н J. C. Moitinho de Almeida, съдии,

генерален адвокат: г-н M. J. Mischo,

секретар: г-жа S. Hackspiel, администратор,

с оглед доклада за съдебното заседание съставено вследствие на устната процедура от 11 ноември 1986 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 21 януари 1985 г., Consorzio cooperative d'Abruzzo (наричано по-нататък „Consorzio“) завежда дело

---

* Език на производството: италиански.

съгласно от член 173, алинея 2 от Договор за отмяна на Решение от 31 октомври 1984 г. на Комисията, с което се изменя Решение от 22 декември 1978 г., което се отнася до отпускане на средства от сектор на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА) за проект, озаглавен „Изграждане на регионален център за обработка на гроздова мъст и бутилиране на вина в областта Frisa (Chieti)“. В молбата, Consorzio моли Съда да потвърди, че Решението от 7 април 1982 г. на Комисията, с което се променя Решение от 22 декември 1978 г., е законно и окончателно и да нареди на Комисията да заплати средствата в размера, посочен в Решението от 7 април 1982 г.

2. За по-подробно излагане на фактите, а също и на доводите и аргументите на страните, следва да се ползва докладът от съдебното заседание. Същите са споменати и дискутирани тук, само доколкото е необходимо на Съда.

3. От материалите по делото, представени на Съда, е видно, че съгласно член 14 от Регламент № 355/77 на Съвета от 15 февруари 1977 г. относно общите мерки за подобряване условията, при които земеделските продукти се произвеждат и търгуват (ОВ L 51, стр. 1), изменен в частност от Регламент № 1361/78 на Съвета от 19 юни 1978 г. (ОВ L 166, стр. 9), са приети три последователни решения на Комисията по повод отпускане на суми от ФЕОГА за един-единствен инвестиционен проект, предложен от Consorzio.

4. В първото си Решение от 22 декември 1978 г., Комисията отпуска на проекта максималната сума от 4 446 450 444 ЛИТ, която се равнява на 50 % от инвестицията, която е трябвало да се вземе под внимание. Consorzio променят първоначалния проект, който не оказва влияние върху целта на инвестицията, а намалява сумата за него, вследствие на което Комисията приема второ Решение на 7 април 1982 г., с което изменя първото Решение от 22 декември 1978 г. и определя максималната сума на 4 298 543 500 ЛИТ. На 31 октомври 1984 г. Комисията приема трето решение, което е предмет на този процес. Третото решение не се отнася до второто, но е идентично с него, с изключение на това, че максималната сума се намалява до 3 343 181 208 ЛИТ.

5. Consorzio представя три довода в подкрепа на жалбата си срещу третото решение на Комисията, а именно, че не изтъква причините, на които се основава и че е невалидно поради злоупотреба с правомощия и че представлява нарушение на основните принципи за правна сигурност и закрила на правните очаквания.

6. Комисията обяснява, че отпуснатата сума, определена с Решение от 7 април 1982 г., е резултат от двойна грешка на служителите. Експертът, отговорен за проучване на променения проект, погрешно е приложил вътрешните правила за изчисляване на максималната разполагаема сума от ФЕОГА съгласно Регламент № 355/77 на Съвета. По този начин той съставя първоначален проект на решение, с което се определя максимална сума от 4 298 543 500 ЛИТ, в случай, че вътрешните правила бяха правилно приложени, максималната сума щеше да възлиза на 3 343 181 20 ЛИТ. Съставеният проект е поправен веднага с последната сума и е одобрен от правния отдел и отдела, който отговаря за финансовия

контрол и последователно е предоставен на комитета на ФЕОГА и на постоянния комитет за земеделска структура. Поради причини, обаче, които все още не са изяснени, първият проект на решение, в който фигурира грешната сума от 4 298 543 500 LIT, е предоставен на член на Комисията, упълномощен да приеме решението от страна на Комисията, и е подписан от него на 7 април 1982 г., и последователно са уведомени Италианската република и Consorzio. Комисията не забелязва втората грешка, докато първият отчет за работата по дейността не е разгледан през 1984 г.

7. Комисията поддържа, че при тези обстоятелства тя никога не би финансирала в размера, установен в Решението от 7 април 1982 г. и че последното решение не съществува. Вместо това, Комисията изтъква, че за да избегне всякаква дискриминация сред бенефициентите на сумите от ФЕОГА, тя има правомощията и задължението да се оттегли от Решението си от 7 април 1982 г. и да го замени с ново решение в съответствие с вътрешните правила и отговарящо на проекта, финансиран от Постоянния комитет за земеделска структура. От тази гледна точка Комисията счита, че Consorzio не може да се позовава на принципите на правна сигурност и закрила на правните очаквания и не може да се постанови решение, с което да се отмени предишната мярка. От своя страна, Consorzio е наясно от самото начало, че Решението от 7 април 1982 г. е неправилно и незаконно. В тази връзка Комисията се позовава на съобщение, получено по телекса от 6 ноември 1981 г. В това съобщение Комисията съобщава на Consorzio за решението си в съответствие с изменения проект, предмет на становището на Постоянния комитет за земеделска структура и одобрението на Комисията и отбелязва, че това ще доведе до намаляване на отпуснатата сума от 4 446 милиона LIT до 3 343 милиона LIT, изчислена на база на максимума разрешени разходи.

8. Трябва да се подчертае, че грешката при приемане на проект, различен от този, който е преминал през различните етапи на подготвителна процедура не може да обезсили приетата мярката, освен ако не е довело до обективни нередности. В този случай единствената обективна нередност, на която се позовава Комисията, е нарушението на вътрешните правила за определяне на максималните отпуснати средства от ФЕОГА и фактът, че Комисията отпуска сума, различна от тази, за която Управителния комитет е дал съгласието си, без да съобщи въпросната мярка на Съвета, както се изисква съгласно член 22, параграф 3 от Регламент № 355/77 на Съвета.

9. Необходимо е да се прецени дали тези две нередности, ако се допусне, че са доказани и че представляват правни пороци, са, както поддържа Комисията, такива, че Решението от 7 април 1982 г. на Комисията да се третира като несъществуващо. Ако не се окажат такива и Решението от 7 април 1982 г. е чисто и просто невалидно, то Решението от 31 октомври 1984 г. би трябвало да се разглежда като решение, с което се отменя предишна мярка. Тогава би било необходимо да се констатира дали подобна отмяна противоречи на принципите на правна сигурност и на закрила на правните очаквания, на които се позовава Consorzio в третия си довод.

10. Във връзка с аргумента, че Решението от 7 април 1982 г. не съществува, важно е да се отбележи, че съгласно правото на Общността, както и според националното право на различни държави-членки, една административна мярка, макар и неправилна, се презюмира като законна, докато не бъде надлежно оттеглена или отменена от органа, който я е приел. Ако се приеме, че мярката не съществува, установяването на този факт може да стане, дори и след като е изтекъл срокът за действия от страна на органа и мярката не е произвела никакво правно действие. Поради очевидни причини от правно естество тази класификация трябва да бъде последователно ограничена до мерки, които страдат от сериозни пороци съгласно правото на Общността и националните правни системи, в които са законодателно закрепени.

11. Без да е нужно да се обсъжда тежестта на нарушенията, произнесени от Комисията, достатъчно е да се отбележи, че нито едно от тях не е явно. Нито едно от нарушенията не може да бъде открито при прочит на решението. Вътрешните правила за определяне на максималните отпускати средства от ФЕОГА съгласно Регламент № 355/77 на Съвета не са публикувани. Оттук, извън служителите на Комисията, отговорни за правилното приложение на тези правила, никой друг не е в позиция да установи при прочит на Решението от 7 април 1982 г. дали са били или не нарушени тези правила. Същото се отнася и до нередностите, които се изразяват в несъответствие между проекта на решението, предоставен на Управителния комитет и Решението, прието на 7 април 1982 г. Следователно, Решението от 7 април 1982 г. не може да бъде класифицирано като несъществуващо.

12. Оттук следва, че тъй като Решението от 31 октомври 1984 г. може да се разглежда само като решение, с което се отменя предишна мярка, остава да се определи дали то удовлетворява изискванията, установени от Съда относно отмяна на незаконни административни мерки. В тази връзка, трябва да се има предвид, че Съдът неотдавна поддържа в свое Решение от 3 март 1982 г. по дело 14/81 (*Alpha Steel v Commission*, Rec. стр. 749), че отмяната на незаконна мярка е позволена, при условие че отмяната настъпи в разумен срок и че Комисията има яснота до каква степен жалбоподателят е могъл евентуално да се позове на законността на мярката.

13. Важно е да се уточни, на първо място, дали в този случай Комисията разполага с достатъчно информация доколко *Consorzio* може да се е позовал на законността на Решението от 7 април 1982 г.

14. Комисията не е права да се позовава на съобщения, получени по телекса на 6 ноември 1981 г. от *Consorzio* в подкрепа на твърдението си, че жалбоподателят е знаел от самото начало за грешката на Комисията и за незаконността, която е настъпила впоследствие. Тези съобщения, получени по телекса, които датират от 6 месеца преди отмяната на решението, уведомяват *Consorzio* за намаляване на размера на отпускнатата сума. Когато им е съобщено за крайното решение, във връзка с което в съобщенията са направени изрични уговорки, *Consorzio* са могли много добре да припишат увеличението на отпускнатите средства на промяна в

отношението на Комисията. На практика Consorzio не са имали начин, по който да разберат за увеличената сума в сравнение със сумата, отбелязана в съобщенията, настъпило в резултат на замяна на неправилния проект на решението с поправения, тъй като Комисията до този ден не е имала представа за замяната на една мярка с друга. Нещо повече, както вече беше подчертано, нередностите, които според Комисията са довели до тази грешка, не са от такъв характер, че да бъдат открити при прочит на решението.

15. На следващо място, важно е да се отбележи дали периодът от над две години, който е изтекъл преди приемането на Решението от 31 октомври 1984 г., може да бъде разглеждан като разумен в контекста на значението на спомената съдебна практика.

16. Отговорът на този въпрос е отрицателен, тъй като Комисията може да е отчела в първите дни след огласяването на Решението от 7 април 1982 г., че приетият текст не отговаря на проекта, преминал през процедурата за подготовка.

17. При тези обстоятелства, обезсилването на Решението от 7 април 1982 г. с Решението от 31 октомври 1984 г. противоречи на принципите на правна сигурност и на закрила на правните очаквания и, следователно, трябва да бъде отменено.

18. Другите две жалби на Consorzio са недопустими, тъй като правомощието да се отменят мерки, наложени от Съда съгласно член 173 от Договора за ЕИО, не овластява нито един от тях да потвърди решенията на Комисията или да дава нареждания на Комисията.

По съдебните разноски

19. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата страна се осъжда да заплати разходите. Тъй като Комисията е загубилата страна, същата следва да се осъди да заплати разходите.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1. Потвърждава Решението от 31 октомври 1984 г. на Комисията.

2. Отхвърля останалите искания в молбата

3. Осъжда Комисията да заплати разходите.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 26 февруари 1986 година.

Подписи